

Nagypéntek a mennyországban

Az Atya fáradtan állt fel a mennyei trónusról a heti megerőltető munka után. Szerette ezeket a péntek délutánokat, a heti munka utáni kellemes fáradtságot. Ilyenkor már minden segítő angyal korábban elment pihenni, előkészülni a hétfői ünnepekre. Már csak ő, és két legrégebb társa, Mihály arkangyal és Gábor arkangyal maradt vele. Gábor – szokása szerint – az iratokat rendezgette a hétfői munkakezdéshez, Mihály pedig – mint a Biztonsági Szolgálat vezetője – ilyenkor suvickolta fényesre a héten elhomályosodott lángpallósát. Más dolga úgysem volt vele, hiszen az idők kezdete óta nem használta.

Csend volt mindenütt, az Atya ezeket a péntek délutáni csendeket szerette legjobban. Fáradt szemei ilyenkor a folyvást lenyugvó napkorongot figyelték, kedvelt játéka volt a fejét hol erre, hol arra billentgetni, és ezáltal előre-hátra haladni az időben. Minden más pénteken így töltötte az idejét, de ez a péntek valahogyan más volt. Várakozás töltötte meg a levegőt, és ezt a két arkangyal is megérezte, mert gyakran kutatva néztek körül, majd hol az Atyát, hol a láthatárt kémlelték. Végül Gábor, aki bizonyos események elindítója is volt, talán épp ezért nem bírta tovább szótlanul az érezhető feszültséget.

– Biztos, hogy ma kell jönnie?

Az Atya bólintott:

– Biztos! Lent a földön már elkezdődött...

Kis várakozás után tette hozzá:

– ...a köszívűek ámokfutása! Még mindig vakok és süketek irántam? Nem értik, hogy akit ők várnak, az soha nem fog elmenni hozzájuk, mert nem létezik. Aki van, azt pedig nem ismerik fel, inkább megölik. De hát számon kérhető-e rajtuk a kételkedés, ha még ő is – szomorúan lehajtotta a fejét –, még ő is megingott bennem egy pillanatra! Talán mégis én kívánok lehetetlent?

Elfordult a látóhatártól, lassan, fáradtan a trónhoz sétált, és leült.

– Várunk! Már nem sok idő van a jöveteléig.

– Atyám – szólt Mihály arkangyal, aki beosztásából eredően állandóan figyelte a környezetet –, Atyám, valaki már régóta itt téblábol a közelünkben, mintha ő is várna valamire, de nem mer közelebb lépni.

Az Atya odanézett és elmosolyodott:

– Ez János, a Keresztelő. Mióta megérkezett – pedig már régóta itt van köztünk –, még soha nem jött közelebb hozzám. Úgy gondolom, nem igazán érti, mi folyik itt!

Mihály vállat vont. Vészhelyzetet nem érzett, a filozófiai értekezések pedig sohasem érdekelték. Mint általában a rendfenntartó közegek, egyszerű gondolkodású volt, hűségesen és pontosan végezte a munkáját, ennyi és nem több.

A Keresztelő, úgy látszik, mégiscsak felbátorodott, mert egyre közelebb merészkedett, míg végül egész közel kerülve megszólalt:

– Elnézést, én az Istent keresem!

Az Atya mosolyogva feléje fordult:

– Tudom, János, mindig is őt kerested.

A Keresztelő csodálkozva nézett rá:

– Te honnan ismeresz engem?

– Már akkor ismertelek, mikor még nem voltál – felelt az Atya.

János hitetlenkedve csóválta a fejét, és arrébb lépett, de aztán visszafordult, és csak annyit mondott:

– Én Jézust várom! Most kell jönnie, úgy tudom.

Mihályban felébredt a belbiztonsági szakmai kötelességtudat:

– Az előbb azt mondtad, Istent keresed, most meg azt, hogy Jézust várod. Ez így nagyon zavaros, mondhatnám, szinte már gyanús! Tudod te egyáltalán, hogy hol vagy és mit akarsz?

Az Atya intett neki:

– Hagyd, Mihály, ő tudja, mit beszél. Jó és tiszta ember, csak még nem ért mindent.

– Hát akkor el kell mondani neki – vélekedett célszerűen Mihály.

– Nem – mondta az Atya –, neki kell rájönnie az igazságra, mert úgy válik teljesen a sajátjává.

Hirtelen felállt:

– De közel az óra, az idő beérett.

A távolba nézett, szemét összehunyorította, lassan felemelkedett a trónról, arcán boldog mosoly jelent meg:

– Ím, itt az idő, a dolgok beteljesedtek. Megjött a Férfi, aki az életét tette reám.

Messze a lenyugvó napkorongból egy fehér ruhás alak bontakozott ki, erőteljes léptekkel sietve közeledett. Odaérvén megállt az Atya előtt és letérdelt.

– Atyám, megjöttem! Szenteltessék meg a Te neved a mennyekben és a földön is! Köszönöm neked az életet, és hogy megtartottál a bizalomban.

Az Atya hozzálépett, magához emelte és átölelte.

– Vártalak, már nagyon vártalak! Úlj ide mellém, a jobboldalra. Amikor terveztem a világot és benne az embert, tudtam, hogy csalódásoknak teszem ki magamat, de bíztam benne, hogy lesz egyszer valaki, aki megérti az én teremtvő vágyamat, és teljesen nekem tetsző életet fog élni. – Oldalt fordította a fejét, és a Keresztelőre nézett. – János is nekem tetsző, tiszta életet élt, de ő még ma sem érti azt, amit te, Jézus, ott a Genezáreti-tó partján, majd a pusztában megérezte és megértettél.

Jézus felállt és odalépett a Keresztelőhöz, megölelte.

– János, úgy vágytam már újra találkozni veled! Lenn a földön szétváltunk, pedig annyira kellett volna a támogatásod, de tudom, más volt a feladatunk, és a te utadat te is hűséggel végigjártad.

A Keresztelő zavartan állt Jézus mellett.

– Nem értettelek akkor sem, Jézus, és most sem értem az egészet. Hol van Izrael Istene? Hol a korbács, hogy haragjában végre lesújtson a bűnösökre? Hol a beígért Mennyország, ahol Ábrahám kebelén megpihenhetünk?

Jézus tétován nézett körül.

– Atyám, hát János még nem tudja?

Újra odafordult a Keresztelőhöz.

– János! Hát nem látod az Istent az Atyában? Tudom, a zsinagógákban azt tanították nekünk, hogy Isten mértékkel mér, igazságot, büntetést és irgalmat hordoz a szívében, kinek-kinek érdeme szerint, de ez nem így van! Isten szívében szeretet van, és ez több mint igazság.

János a fejét ingatva elfordult. Leroskadt a földre, a könnyei végigfolytak az arcán.

– Hát akkor az én egész életem tévedés volt? Amit mondtam, az mind hazugsággá lett? És amellet mit

tettem? Istenről olyan képet festettem, amely besötétítette őt az emberek előtt! Méltó vagyok a Gyehennára! – és a vállát rázta a sírás.

Az Atya hozzálépett, és átölelte.

– János, drága gyermekem, te a szeretetemre vagy méltó, semmi másra. Nincs Pokol és nincs Gyehenna, csak az Ország mindenkinek! Ez volt az örömhír, amit Jézus már elmondott a földön; hogy napomat felkeltem jókora és gonoszokra egyaránt, hiszen mindannyian az én gyermekeim vagytok. Ki ilyen, ki olyan, de az enyéme.

János még megpróbált kapaszkodni az utolsó szalmaszálba régi igazságának megmentéséért.

– De hát akkor nem kellene elküldeni valakit, hogy ezt elmondja lenn az embereknek?

Az Atya ingatta a fejét:

– Jézusnak volt egy idevonatkozó példabeszéde a szegény és a gazdag Lázárról. Abban is arról van szó, hogy vissza kellene menni, és szólni a testvéreknek, rokonoknak, hogy másképp éljenek, de nem ez a megoldás. János, én már annyi prófétát küldtem a földre, aztán megáldomlak téged és Jézust is, de eddig úgy tűnik, mindhiába. Számunkra marad a reménykedés, hogy a szavak termékeny talajra hullottak, és a várakozás, hogy be is érnek. Igen – nézett Jézusra –, te sem mégy vissza, mert ha feltámasztalak, azzal teljes bizonyosságot adok az embereknek, de ezáltal elveszem tőlük szabadságukat a döntéshez: Istennel, vagy Isten nélkül akarják-e leélni az életüket. Ha kijelölném, hogy

csak ez az egy út van, amit követni kell, azzal létrehoznám a büntetés intézményét is, de ez áll tőlem a legtávolabb. Mellesleg akkor a fejlődni képes, szabad akarátú emberekből kézzel rángatható bábfigurákat csinálnék. Magamtól pedig megvonnam az alkotói örömet, hogy figyeljem az emberek lelkében a fejlődést.

Az Atya szavai után súlyos csönd lett. Később Jézus odafordult az Atyához.

– Ó hol van?

Az Atya a távolba mutatott.

– Júdás? Előtted érkezett nem sokkal. Magába van roskadva, de még nem mert keresni. Látszik rajta, hogy felfogta cselekedetének súlyát, de még ő sem érti, hogy mindig van visszaút, bármit követ is el az ember.

Jézus felemelkedett.

– Megkeresem, és idehozom hozzád.

– Menj csak – intett az Atya, majd a többiekhez fordult:

– Menjünk mi is, hiszen emberek és angyalok serege vár minket, hogy lezárjuk és megünnepeljük ezt a hetet is az örökkévalóságban.

Elindultak. János már megnyugodva, kissé lemaradva követte őket, tétován, meg-megállva, csak a fejét ingatva néha. Aztán egyszer csak halkán, magában dörmögve megszólalt.

– Na, jó. De ki lesz akkor a Messiás?

Gróf Zoltán

Az apostolok apostola: Magdalai Mária

(Jn 20,1-18)

Jézus feltámadása valójában megmagyarázhatatlan, irracionális, értelemfeletti történés. A hit tárgya.

Amit viszont követhetünk ebben a jánosi tudósításban, s amiben irigykedve gyönyörködhetünk, az egy csodálatos átváltozás. Egy halálosan megkeseredett, mindenre elszánt, összetört magányos asszonyé, aki a szemünk előtt változik át, és lesz – nem túlzás! – apostollá. Az új időszámítást, Jézus születését az angyalok jelentették be. Az új üdvtörténeti korszak, a jézusi új minőség megfogalmazója pedig ez a halálosan megrémült, síró asszony lesz.

A bibliai tudósításokban sokszor hangsúlyos az elsőség. Az első Ádám, az elsőszülött, az elsőnek a sírhoz érő, az első hírvivő. Több ez, mint egyszerű sorszám. Paradigmatikus történés. Minta. Követendő példa. Akkor is, ha magán viseli a jellegzetes nőtörténetek jegyeit.

De mi is történt valójában? Ki is volt ez az asszony? Mivel az írárok csak szülővárosát jelzik: Magdala, és semmiféle családi hovatartozást vagy férfiúi rokonságot nem adnak meg, annyit mondhatunk róla, hogy a galileai Genezáreti-tóhoz közel eső Magdalából való. Vagyis valószínűleg a kezdetektől beletartozott Jézus kíséretébe, és vele vándorolt Jeruzsálembe. Azt is tudjuk, hogy amikor a többi tanítvány rémülten szétfutott, ő a keresztfánál is ott volt Jézus anyjával. Lukács evangélista úgy tudja, hogy ezt az asszonyt betegségből, megszállottságból szabadította meg Jézus (Lk 8,2). Sok szállal kötődött Jézushoz. Nemcsak az egészségét köszönhette neki, hanem a hivatását is. Hiszen ő nem tartozott azok közé a meggyógyítottak közé, akiket Jézus elküldött magától. Ő mindvégig a közelében maradhatott, és mellette tanítvánnyá érlelődhetett. Abszolút „mestercentrikus” volt. (És ennyiben nőtörténet is ez, mivel a nők

többsége köztudottan – tisztelet a kivételnek – nem „ügyeknek” él, hanem kapcsolatokban.) Számára ez olyasfajta elsődlegesség volt, amelyért elhagyta apját, anyját – már ha éltek –, szülővárosát, ismerőseit, és rendkívüli életformát vállalt. Számára Jézus volt az élet. A Jézus iránti szeretet képesítette arra, hogy őt követve valóban mindent egy lapra tegyen fel.

Valljuk meg, mostohán bánt vele az egyháztörténelem, mert csak Jánost nevezte meg szeretett tanítványnak – holott ugyanaz volt a Magdalai Mária is.

A húsvéti tudósítás azzal kezdődik, hogy Mária még a sötétben és egyedül megy a sírhoz. De hát hol vannak a többiek, és miért nem várja meg a napfelkelte világosságát? A sötétség jelzi a veszélyt. Tacitus jegyzi meg, hogy a rómaiak által keresztre feszítetteket tilos losztatni, a közelükben tartózkodni, mert ezzel azt kockáztatták, hogy ők is hasonló sorsra jutnak. Magdalai Mária-ának nem voltak befolyásos ismerősei, mint Arimathei Józsefnek.

Máriát nem a nyugtalanság hajtotta még sötétben a sírhoz, hanem a végső kétségbeesés, a halálra váltak elszántsága. Neki Jézus a mindene volt. A golgotai kereszthalál nemcsak rajta kívül történt, benne is dúlt. Kapcsolatuk megszakadása az ő életének is végét jelentette. Az tartotta még benne a lelket, hogy teendője van a holttestemmel, a földi maradékkal.

Gondoljuk végig, hogyan tesszük meg mi az utunkat a templomba, és hogyan futott agonizáló szeretetével ez a végsőkéig kétségbeesett asszony. És talán el is irigyelhetjük tőle ezt a végzetes Jézus-függőséget: hogy nem azt szorozta-osztotta, mi lesz most övele, visszamenjen-e Magdalába, és bevallja-e, hogy tévedett, hogy a gyöngy, amelyre rátalált, amelyért mindenét eladta,